

ЦИВІЛІСТИКА БЕЗ КОРДОНІВ

УДК 349.415

Юрескул Вікторія Олександрівна,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри
аграрного, земельного та екологічного права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОНЯТТЯ І СКЛАД ЗЕМЕЛЬ РЕКРЕАЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Постановка проблеми Усі регіони України характеризуються сприятливими природно-кліматичними умовами та наявністю різноманітних рекреаційних ресурсів [1]. Україна як держава, розташована в центрі Європи, з багатими природними ресурсами та самобутньою історико-культурною спадщиною має всі передумови для сталого розвитку економіки за рахунок надходжень від сфери туризму. Потенційні туристичні можливості України безмежні [2]. Станом на 1 вересня 2011 року загальна площа земель рекреаційного призначення на території України становить 420,7 тис. гектарів. Найбільше земель рекреаційного призначення в АР Крим, Івано-Франківській, Луганській, Черкаській областях та місті Києві. Із загальної площі земель рекреаційного призначення 35,8 тис. гектарів використовуються відповідно до правовстановлюючих документів на земельні ділянки, що становить 8,5 відсотка [3]. Однак, аналіз різних джерел, що містять статистичні дані щодо земель рекреаційного призначення, на жаль, свідчить про відсутність чіткого розуміння поняття «землі рекреаційного призначення» навіть серед спеціалістів [4, с. 161].

Стан дослідження теми. Слід звернути увагу, що у 2011 році Палій Н.І. було захищено дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Правове регулювання використання та охорони земель рекреаційного призначення» [5], а у 2012 році Скляр М.М. – на тему «Правовий режим земель рекреаційного призначення» [6], однак, відсутність однозначного закріплення на законодавчому рівні поняття, складу земель рекреаційного призначення України та порядку їх використання зумовлює науковий і практичний інтерес щодо питання визначення поняття і складу земель рекреаційного призначення за чинним законодавством України. Проте, відсут-

ність єдності наукових поглядів створює підґрунтя для подальших пошуків у цій царині фахівців у галузі юриспруденції, управління, економіки та інших галузей знань, наприклад: Гребенник Г.В. [7], Лісова Т.В. [8], Шморгун Л.Г. [9] тощо.

Мета дослідження. Метою дослідження є формулювання поняття земель рекреаційного призначення та визначення їх складу за чинним законодавством України.

Виклад основного матеріалу. Термін «рекреація» є сукупністю етимологічних значень: *grecratio* (лат.) – відновлення; *recreation* (франц.) – розвага, відпочинок, зміна дій, яка виключає трудову діяльність і характеризує простір, пов'язаний з цими діями. Поняття «рекреація» характеризує не тільки процес і заходи щодо відновлення сил людини, але і той простір, в якому це відбувається. Таким чином, рекреація – це процес відновлення фізичних, духовних і нервово-психічних сил людини, який забезпечується системою заходів і здійснюється у вільний від роботи час на спеціалізованих територіях [10, с. 5].

У ст. 50 Земельного кодексу України [11] землі рекреаційного призначення визначено як землі, які використовуються для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів. Варто зазначити, що Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 року [12] ділянки суші і водного простору, призначені для організованого масового відпочинку населення і туризму називає «рекреаційними зонами» (ч. 1 ст. 63).

У законодавстві ми можемо зустріти визначення «рекреації» на територіях та об'єктах природно-заповідного фонду України – це відновлення за межами постійного місця проживання у визначених згідно із законодавством місцях природно-заповідних територій та об'єктів розумових, духовних

і фізичних сил людини, що здійснюється шляхом загальнооздоровчого, культурно-пізнавального відпочинку, туризму, оздоровлення, любительського та спортивного рибальства, полювання тощо [13].

«Відпочинок» у літературі визначається як проведення часу метою якого є відновлення нормального стану організму [14, с. 49]. У законодавстві міститься визначення поняття «відпочинок» стосовно дітей у Законі України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» від 4 вересня 2008 року [15] – це комплекс спеціальних заходів соціального, виховного, медичного, гігієнічного, спортивного характеру, що забезпечують організацію дозвілля дітей, відновлення фізичних і психічних функцій дитячого організму, сприяють розвитку духовності та соціальної активності дітей, що здійснюються в дитячому закладі оздоровлення та відпочинку протягом відпочинкової зміни.

Закон України «Про туризм» у редакції від 18 листопада 2003 року [16] визначає «туризм» як тимчасовий виїзд особи з місця проживання в оздоровчих, пізнавальних, професійно-ділових чи інших цілях без здійснення оплачуваної діяльності в місці, куди особа від'їжджає.

Визначення «спортивних заходів» містить Закон України «Про фізичну культуру і спорт» у редакції від 17 листопада 2009 року [17] – це спортивні змагання та/або навчально-тренувальні збори. При цьому цей Закон визначає, що спортивне змагання – це захід, що проводиться організатором спортивних заходів з метою порівняння досягнень спортсменів та визначення переможців відповідно до правил спортивних змагань з видів спорту та затвердженого організатором спортивних заходів положення (регламенту) про ці змагання, що відповідає визначеним центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері фізичної культури та спорту, вимогам; а навчально-тренувальні збори – це спортивні заходи, що здійснюються організаторами спортивних заходів для підготовки спортсменів до участі у спортивних змаганнях.

Визначення земель рекреаційного призначення, наведене у ст. 50 Земельного кодексу України, є недосконалим, адже використовуватись для організації відпочинку населення, туризму і проведення спортивних заходів можуть землі будь-якої категорії, що, проте, не означає їх належність до земель рекреаційного призначення. Зокрема, землі сільськогосподарського призначення можуть використовуватись для організації сільського туризму; на землях житлової та громадської забудови можуть розміщуватись стадіони, спортивні комплекси, театри, музеї та інші рекреаційні об'єкти; землі природно-заповідного фонду і землі

оздоровчого призначення можуть використовуватись в рекреаційних цілях; землі історико-культурного призначення можуть використовуватись для туристичних потреб; землі лісогосподарського призначення також можуть використовуватись для рекреаційних потреб; можливим є використання для рекреації земель водного фонду тощо [18, с. 369]. Тому важливим є звернення до ст. 51 Земельного кодексу України, що визначає склад земель рекреаційного призначення – до них належать земельні ділянки зелених зон і зелених насаджень міст та інших населених пунктів, навчально-туристських та екологічних стежок, маркованих трас, земельні ділянки, зайняті територіями будинків відпочинку, пансіонатів, об'єктів фізичної культури і спорту, туристичних баз, кемпінгів, яхт-клубів, стаціонарних і наметових туристично-оздоровчих таборів, будинків рибалок і мисливців, дитячих туристичних станцій, дитячих та спортивних таборів, інших аналогічних об'єктів, а також земельні ділянки, надані для дачного будівництва і спорудження інших об'єктів стаціонарної рекреації.

Не всі з перелічених об'єктів мають визначення, закріплене у нормативно-правових актах. Однак, «зелені насадження» визначаються у законодавстві як деревна, чагарникова, квіткова та трав'яна рослинність природного і штучного походження на визначеній території населеного пункту [19]. Також у ньому міститься визначення поняття «комплексна зелена зона» – сукупність міських і приміських насаджень, межі якої наносяться на картографічні матеріали органами архітектури (на генеральні плани, схеми та проекти районного планування), лісогосподарськими органами (на плани лісонасаджень), місцевих органів самоврядування. При цьому, «приміська зелена зона» – територія за межами міської зони, зайнята лісами, лісопарками та іншими озеленими територіями, яка виконує захисні і санітарно-гігієнічні функції і є місцями відпочинку населення. «Землі зеленої зони міста» у ГОСТ 26640-85 Землі. Терміни та визначення [20] визначаються як землі, виділені в установленому порядку за межами міста, зайняті лісами, лісопарками та зеленими насадженнями, які виконують захисні та санітарно-гігієнічні функції і є місцем відпочинку населення.

Номенклатура структурних елементів території комплексної зеленої зони міста міститься у Додатку 5.1 до ДБН 360-92** Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень [21]. Зокрема, на території міста на території забудови до структурних елементів входять: ландшафтно-рекреаційні території, що поділяються на загальноміські (міські сади і парки, спеціалізовані парки – дитячі, спортивні, виставкові, зоологічні та

ін., ботанічні сади, сквери, бульвари) та житлових районів – (парки і сади житлових районів і міжквартальні сквери, бульвари, пішохідні зв'язки); вулиці, дороги, площі (ділянки зеленого будівництва і господарства швидкісних доріг, магістральних вулиць і доріг, вулиць місцевого призначення, периметрального обсадження площ, ділянки зеленого будівництва і господарства транспортних розв'язок і автостоянок); житлові квартали (ділянки зеленого будівництва і господарства у житлових кварталах і мікрорайонах без споруд, проїздів, майданчиків і фізкультурних майданчиків); промислові території, санітарно-захисні зони (ділянки зеленого будівництва і господарства на промислових, комунально-складських територіях, санітарно-захисні зони); а також інші території (ділянки зеленого будівництва і господарства установ і підприємств обслуговування (дитячі дошкільні установи, загальноосвітні школи, навчальні заклади, установи охорони здоров'я, будинки-інтернати для старих та інвалідів, фізкультурні і спортивні споруди, установи культури й мистецтва, підприємства торгівлі, громадського харчування й побутового обслуговування, організації та установи управління, фінансування і підприємства зв'язку, НДІ, установи комунального господарства (кладовищ, крематоріїв, квітникарських господарств), ліній високовольтної передачі, лісомеліоративних насаджень, непридатних земель тощо). Також на території міста, однак, на території за межами забудови у межах міста, до структурних елементів входять: ландшафтно-рекреаційні території (лісопарки, лугопарки, гідропарки); міські ліси (лісові масиви у місті); інші території (ділянки зеленого будівництва і господарства санаторно-оздоровчих установ, спортивних пристроїв, кемпінгів, будинків для старих, смуг відведення автомобільних доріг і залізниць тощо).

До структурних елементів відносять і території за межами міста у межах зеленої зони: ліси (усі види лісів, у тому числі лісопаркова частина, лісогосподарська частина); автомобільні дороги (ділянки зеленого будівництва і господарства уздовж смуг відчуження); залізниці (ділянки зеленого будівництва і господарства уздовж смуг відчуження); приміські населені пункти (усі об'єкти і ділянки зеленого будівництва і господарства міста або смт, якщо вони не є окремим самостійним об'єктом); промислові території, санітарно-захисні зони (ділянки зеленого будівництва і господарства на промислових, комунальних підприємствах, складах і санітарно-захисні зони); установи відпочинку, туризму, спорту (ділянки зеленого будівництва і господарства на територіях санаторіїв, будинків відпочинку, пансіонатів, туристських баз, позашкільних

таборів, спортивних баз); поєззахисні смуги (ділянки зелених насаджень, які створюються для захисту полів); сади і виноградники приміських господарств (території плодкових культур, виноградників, ягідників, шовковиці, хмільників); сади і виноградники колективів підприємств та установ (території садів і виноградників, які належать підприємствам та установам). Також до структурних елементів відносять неозеленювані території: водойми (річки, озера, ставки, водосховища, канали, крім тих, які увійшли в об'єкти і ділянки зеленого будівництва і господарства); інші території (непридатні землі, непридатні для озеленення землі спецпризначення).

«Екологічна (еколого-освітня) стежка» у межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду України визначено як спеціальний маршрут, який створюється з метою організації еколого-освітньої роботи шляхом демонстрації природних, естетичних а також культурних цінностей [13].

Як можна побачити, потенційних перелік земель рекреаційного призначення доволі широкий. Разом з тим, наявність об'єкту, переліченого у ст. 51 Земельного кодексу України, на певній земельній ділянці ще не означає належність цієї земельної ділянки до категорії земель рекреаційного призначення. Названа стаття вступає у конкуренцію з іншими статтями Земельного кодексу України, які передбачають віднесення земельних ділянок, на яких розміщені зазначені об'єкти, до земель інших категорій [18, с. 370]. Наприклад, згідно з ст. 43 Земельного кодексу України, землі природно-заповідного фонду – це ділянки суші і водного простору з природними комплексами та об'єктами, що мають особливу природоохоронну, екологічну, наукову, естетичну, рекреаційну та іншу цінність, яким відповідно до закону надано статус територій та об'єктів природно-заповідного фонду. При цьому, ст. 18 Закону України «Про природно-заповідний фонд України» від 16 червня 1992 року [22] передбачає розміщення об'єктів рекреації у межах зони антропогенних ландшафтів біосферних заповідників, а ст. 21 зазначеного Закону передбачає розміщення у зоні стаціонарної рекреації розміщення готелів, мотелів, кемпінгів, інших об'єктів, перелічених у ст. 51 Земельного кодексу України. Чинне законодавство не передбачає пріоритету земель рекреаційного призначення над іншими категоріями земель.

Відповідно до ч. 1 ст. 20 Земельного кодексу України, віднесення земель до тієї чи іншої категорії здійснюється на підставі рішень органів державної влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Ради міністрів Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування відповідно до їх повноважень. Зміна цільового призначення

земельних ділянок здійснюється за проектами землеустрою щодо їх відведення.

Отже, землі рекреаційного призначення можна визначити як землі, які використовуються для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів і віднесені до цієї категорії земель в установленому законом порядку.

Палій Н.І. пропонує землі рекреаційного призначення визначати як «землі, призначені для організації короткострокового або довгострокового масового відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів, на яких обмежується або забороняється господарська та інша діяльність, що може негативно вплинути на природні комплекси та об'єкти природного або штучного походження, що мають особливе рекреаційне значення» [5, с. 3]. Проте, зазначення видів відпочинку та положень щодо обмежень або заборон діяльності має більше відношення до визначення особливостей правового режиму цієї категорії земель, а не визначення їх дефініції. Скляр М.М. пропонує землями рекреаційного призначення вважати «землі, що використовуються для організації відпочинку фізичних осіб, туристами та для зайняття фізичною культурою і (або) спортом» [6, с. 3]. Однак, таке визначення є занадто широким, таким, що унеможливить відмежування земель рекреаційного призначення від земель природно-заповідного фонду, оздоровчого призначення, історико-культурного призначення тощо.

Стаття 52 Земельного кодексу України присвячена питанню використання земель рекреаційного призначення. Закріплено, що землі рекреаційного призначення можуть перебувати у державній, комунальній та приватній власності. На землях

рекреаційного призначення забороняється діяльність, що перешкоджає або може перешкоджати використанню їх за призначенням, а також негативно впливає або може вплинути на природний стан цих земель. Порядок використання земель рекреаційного призначення визначається законом. З часу закріплення вказаної норми пройшло вже більше 15 років, однак, закону, що визначав би порядок використання земель рекреаційного призначення на сьогодні в Україні не прийнято.

На офіційному веб-сайті Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру 21 вересня 2015 року розміщено інформацію, що Кабінетом Міністрів України в порядку законодавчої ініціативи подано для розгляду Верховною Радою України проект Закону України «Про землі рекреаційного призначення» [23]. Однак, станом на січень 2017 року серед зареєстрованих у Верховній Раді України VIII скликання законопроектів проект Закону України «Про землі рекреаційного призначення» відсутній [24]. Враховуючи зазначене вище, розроблення і прийняття Закону України «Про землі рекреаційного призначення» продовжує залишатися актуальним завданням.

Висновки. Землі рекреаційного призначення пропонується визначити як землі, які використовуються для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів і віднесені до цієї категорії земель в установленому законом порядку. Розроблення і прийняття Закону України «Про землі рекреаційного призначення», що визначив би на законодавчому рівні поняття, склад земель рекреаційного призначення України та порядок їх використання, є одним з першочергових завдань сьогодення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 70. – Ст. 1966.
2. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Розвиток туристичної індустрії як інструмент економічного розвитку та інвестиційної привабливості України»: постанова Верховної Ради України від 13 липня 2016 р. № 1460-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 33. – Ст. 580.
3. Інформація про земельні ділянки рекреаційного призначення від 14 вересня 2015 року / Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру – Офіційний веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://land.gov.ua/info/informatsiia-pro-zemelni-dilianky-rekreatsiinoho-pryznachennia/>.
4. Мірошниченко А.М., Марусенко Р.І. Науково-практичний коментар до Земельного кодексу України, 3-тє видання, змінене і доповнене. – К.: Алерта; ЦУЛ. 2013. – 516 с.
5. Палій Н. І. Правове регулювання використання та охорони земель рекреаційного призначення [Текст] : автореф. дис.... канд. юрид. наук : 12.00.06 / Палій Наталія Іванівна ; Нац. ун-т біоресурсів і природокористування України. – К., 2011. – 18 с.
6. Скляр М.М. Правовий режим земель рекреаційного призначення : автореф. дис.... канд. юрид. наук : 12.00.06 / М.М. Скляр ; Нац. ун-т біоресурсів і природокористування України. – К., 2012. – 24 с.
7. Гребенник Г.В. Напрями підвищення ефективності використання рекреаційного потенціалу землекористування територій національних природних парків / Г. В. Гребенник // Землеустрій, кадастр і моніторинг земель. – 2015. – № 1. – С. 107-114.
8. Лісова Т.В. Землі рекреаційного призначення та їх використання / Лісова Тетяна Вікторівна // Сучасні проблеми правової системи та державотворення в Україні : матеріали міжнар. наук-практ. конф. (м. Запоріжжя, 28-29 берез. 2014 р.). – Запоріжжя, 2014. – С. 69–71.

9. Шморгун Л.Г. Державне управління землями рекреаційного призначення та його соціально-культурне значення [Текст] / Л. Г. Шморгун, М. Р. Ковальський // Формування ринкових відносин в Україні : Збірник наукових праць. – 2016. – № 1. – С. 34-38.
10. Фоменко Н.В. Рекреаційні ресурси та курортологія. Навчальний посібник. – К.: Центр навчальної літератури, 2007. – 312 с.
11. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 27.
12. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 р. № 1264-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. – Ст. 546.
13. Про затвердження Положення про рекреаційну діяльність у межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду України: наказ Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 22 червня 2009 р. № 330 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 57. – Ст. 1997.
14. Олексієнко Я. І. Оптимізація навчально-оздоровчого процесу з фізичного виховання у вищих навчальних закладах : навч.-метод. посіб. / Я. І. Олексієнко, О. П. Верещагіна, В. А. Шахматов, О. Г. Байда. – Черкаси : Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, 2016. – 92 с.
15. Про оздоровлення та відпочинок дітей: Закон України від 4 вересня 2008 р. № 375-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 45. – Ст. 313.
16. Про туризм: Закон України в редакції від 18 листопада 2003 р. № 1282-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 13. – Ст. 180.
17. Про фізичну культуру і спорт: Закон України у редакції від 17 листопада 2009 р. № 1724-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 7. – Ст. 50.
18. Земельне право України: підручник / [за ред. О.О. Погрібного, І.І. Каракаша]. Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К.: Істина, 2009. – 600 с.
19. Про затвердження Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України: наказ Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10 квітня 2006 р. № 105 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 31. – Ст. 2276.
20. Земли. Термины и определения: ГОСТ 26640-85 (СТ СЭВ 4472-84). – Взамен ГОСТ 17.5.1.05-80. – [Дата введения 1987-01-01]. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v3453400-85>.
21. ДБН 360-92** Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень, затверджені наказом Держкоммістобудування від 17 квітня 1992 р. № 44 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kg.gov.ua/files/doc/normy-derjavy/dbn/Mistobuduvannja-Planuvannja-i-zabudova-miskyh-i-silskyh-poselen-DBN-360-92.pdf>.
22. Про природно-заповідний фонд України: Закон України від 16 червня 1992 р. № 2456-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 34. – Ст. 502.
23. Щодо порядку використання земель рекреаційного призначення від 21 вересня 2015 року / Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру – Офіційний веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://land.gov.ua/info/shchodo-poriadku-vykorystannia-zemel-rekreatsiinoho-pryznachennia/>.
24. Верховна Рада України – Офіційний веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>.

Юрескул Вікторія Олександрівна

ПОНЯТТЯ І СКЛАД ЗЕМЕЛЬ РЕКРЕАЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

У статті розглядаються питання поняття земель рекреаційного призначення та визначення їх складу за чинним законодавством України. Землі рекреаційного призначення пропонується визначити як землі, які використовуються для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів і віднесені до цієї категорії земель в установленому законом порядку. Звертається увага на актуальність розроблення і прийняття Закону України «Про землі рекреаційного призначення», що визначив би на законодавчому рівні поняття, склад земель рекреаційного призначення України та порядок їх використання.

Ключові слова: категорії земель, рекреація, землі рекреаційного призначення, склад земель рекреаційного призначення, відпочинок, туризм, спортивні заходи.

Юрескул Виктория Александровна

ПОНЯТИЕ И СОСТАВ ЗЕМЕЛЬ РЕКРЕАЦИОННОГО НАЗНАЧЕНИЯ ПО ДЕЙСТВУЮЩЕМУ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВУ УКРАИНЫ

В статье рассматриваются вопросы понятия земель рекреационного назначения и определения их состава по действующему законодательству Украины. Земли рекреационного назначения предлагается определить как земли, которые используются для организации отдыха населения, туризма и проведения спортивных мероприятий и отнесены к этой категории земель в установленном законом порядке. Обращается внимание на актуальность разработки и принятия Закона Украины «О землях рекреационного назначения», который определил бы на законодательном уровне понятие, состав земель рекреационного назначения Украины и порядок их использования.

Ключевые слова: категории земель, рекреация, земли рекреационного назначения, состав земель рекреационного назначения, отдых, туризм, спортивные мероприятия.

Yureskul Viktoriia Olexandrivna

DEFINITION AND STRUCTURE OF LANDS FOR RECREATIONAL USE UNDER LEGISLATION OF UKRAINE

The article deals with the definition of lands for recreational use and their structure under legislation of Ukraine. It is suggested to define lands for recreational use as lands that are used for the organization of rest of population, tourism and conducting of sports measures and are considered as such category of lands by current legal order. The attention is paid for the necessity of creation and adoption of the Law of Ukraine «On lands for recreational use» that should give legal definition of the lands for recreational use, their structure and order of exploitation in Ukraine.

Keywords: categories of lands, recreation, lands for recreational use, lands for recreational use structure, rest, tourism, sport measures.